

Arrest

nr. 147 833 van 16 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 20 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en geboren te C. (Brazilië) op [...]1980.

Verzoekster is op een niet nader bepaald ogenblik het Rijk binnengekomen.

Op 13 november 2009 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 10 februari 2011 deelde de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster mee dat onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B, instructies zullen worden verstuurd naar de gemeente tot afgifte van een B.I.V.R.

Op 18 juli 2011 deelde het Vlaams Gewest mee aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanvraag tot tewerkstelling van verzoekster werd geweigerd.

Op 27 februari 2012 verklaarde de gemachtigde de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij AM van 08.12.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 18.07.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt getuigenverklaringen van vrienden voor en bewijzen dat ze Nederlands en Engels heeft geleerd), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene verblijft sinds 2006 in België. Echter, zij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Op 20 maart 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 27/02/2012, wordt aan [...] het bevel gegeven om uiterlijk op 19/04/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster wijst erop dat overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te worden. Ze wijst er verder op dat een bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig moet worden gemotiveerd en de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Ze stipt aan dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster zich in illegaal verblijf heeft genesteld en dat haar integratie het loutere gevolg daarvan is, zodoende dat dit onmogelijk een grond voor regularisatie kan vormen. Verzoekster vervolgt dat zij op 12 december 2009 reeds een regularisatieaanvraag heeft verricht, steunend op de instructie, waarop ze haar huidige verweer niet baseert. Ze mocht pas meer dan een jaar later een eerste reactie ontvangen. Ze meent dat gelet op het tijdsverloop en de gewijzigde economische omstandigheden haar niet kan worden verweten dat ze geen arbeidskaart B kon bekomen en het daaruit volgend recht op verblijf. Verzoekster is van oordeel dat haar de gelegenheid moest worden geboden om een nieuwe aanvraag te verrichten op basis van een nieuwe toekomstige werkgever. Ze leest hierin eveneens een schending van de materiële motiveringsplicht. Aldus zou niet rechtmatig gehandeld zijn, nu geen afdoende motivering zou zijn weerhouden.

De gemachtigde repliceert in de nota dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, nu zowel de juridische als feitelijke grondslag zijn vermeld. In die zin is volgens verweerder het doel bereikt dat met de formele motiveringsplicht wordt beoogd. Aangaande de behandelingsduur van de door verzoekster ingediende aanvraag, laat verweerder gelden dat verzoekster geen wetsbepaling aanhaalt die daarmee verband houdt. Hij meent dat de gemachtigde bezwaarlijk kan worden verweten de nodige tijd te nemen teneinde verzoeksters situatie grondig te onderzoeken. Verweerder stelt eveneens dat zelfs indien de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn zou zijn genomen, dit nog niet tot de nietigverklaring zou kunnen leiden, nu er geen wets- of verdragsbepaling geldt waaruit volgt dat een verblijfsmachtiging moet worden toegekend eens een termijn is verstreken. Verweerder stelt verder dat de arbeidskaart B door het Vlaams Gewest niet werd geweigerd omwille van economische omstandigheden, maar omdat de afdeling Inspectie Werk en Sociale Economie een onderzoek had ingesteld en tot de bevindingen kwam dat verschillende werknemers niet werden tewerkgesteld, de arbeidsduur werd herleid, sommige werknemers illegaal zijn, etc. Ook dat verzoekster niet de kans kreeg een nieuwe aanvraag in te dienen, betwist verweerder door te laten gelden dat verzoekster 3 maanden kreeg toegekend met het oog op het indienen van een aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B. Verzoekster kon volgens verweerder meerdere aanvragen indienen in die periode. Tot slot wijst verweerder er nog op dat de gemachtigde over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en de verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, nl. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het feit dat in het door de gemachtigde verzonden schrijven uitdrukkelijk staat vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna verkort BIVR) onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. De gemachtigde stipt aan dat uit een schrijven van het Vlaams gewest van 18 juli 2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd en bijgevolg dit niet als grond voor regularisatie kon aanvaard worden. Verder gaat de gemachtigde eveneens in op het feit dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State en op het feit dat het illegaal verblijf en de integratie die daaruit zijn voortgevloeid geen grond tot regularisatie vormen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden aanvaard.

Verzoekster voert eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster.

Verzoekster betwist dat de motivering van de bestreden beslissing afdoende is. Haar kernbetoog is dat gelet op het tijdsverloop tussen de regularisatieaanvraag van 12 december 2009 en de eerste reactie van de gemachtigde, hetgeen meer dan een jaar bedroeg, en de gewijzigde economische omstandigheden haar niet kan worden verweten dat ze geen arbeidskaart B kon bekomen en het daaruit volgend recht op verblijf. Verzoekster is van oordeel dat haar de gelegenheid moest worden geboden om een nieuwe aanvraag te verrichten op basis van een nieuwe toekomstige werkgever. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde inderdaad pas meer dan een jaar later, op 10 februari 2011 heeft gesteld dat onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, instructies zullen gestuurd worden naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats van verzoekster tot afgifte van een BIVR. Er blijkt eveneens uit het schrijven van het Vlaams gewest van 18 juli 2011 gericht aan de gemachtigde, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat de aanvraag voor een arbeidskaart B werd geweigerd. Zoals verweerder terecht in de nota opwerpt, lag aan de basis van deze weigering een onderzoek van de Afdeling Inspectie Werk en Sociale Economie waaruit talrijke onregelmatigheden in hoofde van de werkgever A.M. bleken. Eventuele gewijzigde economische omstandigheden of het tijdsverloop tussen de regularisatieaanvraag en het schrijven van de gemachtigde, zoals verzoekster inroept, liggen hier dus niet aan ten grondslag. Evenmin kan de Raad volgen dat verzoekster niet de gelegenheid zou gehad hebben een andere werkgever te zoeken. De enige voorwaarde die werd gesteld, was het voorleggen van een arbeidskaart B waarvan de aanvraag binnen de drie maanden na het schrijven van de gemachtigde op 10 februari 2012 moest zijn ingediend. Deze kon door om het even welke werkgever aangevraagd en verkregen zijn ten voordele van verzoekster. De eerste bestreden beslissing dateert overigens pas van 27 februari 2012.

Op basis van het voorgehouden betoog kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde onjuiste feitelijke gegevens heeft gehanteerd, of hij die incorrect zou beoordeeld hebben of hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. De gemachtigde had duidelijk in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid het voorleggen van de arbeidskaart B als voorwaarde gesteld voor de instructie van afgifte van een BIVR. Het is onbetwist dat verzoekster de arbeidskaart B niet heeft kunnen voorleggen, zodanig dat het niet onredelijk was van de gemachtigde de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt evenmin aangenomen.

Waar verzoekster ter zitting een uitgebreid betoog ontwikkeld aangaande de tegenstrijdigheid tussen het schrijven van de gemachtigde van 10 februari 2011 waarin wordt erkend dat verzoekster duurzaam lokaal verankerd is en thans in de bestreden beslissing op tegenstrijdige wijze wordt gesteld dat verzoekster zich genesteld heeft in illegaal verblijf en er daarom geen grond is voor regularisatie, kan de Raad enkel vaststellen dat geen enkel middel in die zin in het verzoekschrift is ontwikkeld, zodanig dat op grond van dit laattijdig mondeling betoog evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In het verzoekschrift wordt eveneens aangevoerd dat de gedwongen verwijdering van het grondgebied een inmenging zou uitmaken, voorzien door de wet, in het recht van verzoekster tot eerbied voor haar privé - en gezinsleven. Ze vervolgt dat een dergelijke inmenging slechts is toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert volgens haar dat de inmenging zou gegrond zijn een dringende sociale behoefte, en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel, *quod non*. Ze stelt dat er *in casu* geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het doel van een verwijdering en de ernstige aantasting van het privé -en gezinsleven nu het bevel om het grondgebied te verlaten concreet tot gevolg heeft dat verzoekster België moet verlaten. Die verwijdering veronderstelt volgens haar een breuk van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden die zij zou geweven hebben in België sedert haar aankomst en dewelke terzake een maatregel uitmaakt die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel. Verweerder stelt in de nota dienaangaande dat verzoekster geen enkel bewijs voorlegt van de beweerde 'harmonieuze, sociale en affectieve banden, zodat haar beweringen niet kunnen worden aangenomen en dat gewone sociale relaties ook geen bijzondere bescherming genieten.

Ook al vermeldt verzoekster niet uitdrukkelijk de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), toch blijkt duidelijk voor ieder redelijk denkend mens uit de theoretische uiteenzetting dat verzoekster het aanvoeren van artikel 8 van het EVRM bedoelt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' in het voormeld artikel 8, 1ste lid EVRM zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven of een privéleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29).

Wat betreft het gezinsleven dient de vreemdeling in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. *In casu* voert verzoekster niet aan met wie zij in België een gezins- of familieleven onderhoudt. Ook uit het administratief dossier kan geen gezinsleven worden afgeleid dat aan de gemachtigde was bekend gemaakt voor de bestreden beslissing.

Ook het aangevoerde privéleven moet door verzoekster aannemelijk worden gemaakt. Zoals verweerder stelt, heeft verzoekster thans geen bewijs voorgelegd van haar harmonieuze, sociale en affectieve banden, noch verklaart zij zich nader in het verzoekschrift. Mocht men toch het bestaan van een privéleven in België aannemen, gesteund op het lang verblijf in België van verzoekster, haar lessen Nederlands en Engels, de getuigenverklaringen van vrienden waarnaar de gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing, dan nog moet opgemerkt worden dat artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht inhoudt. Nu het *in casu* gaat om een eerste toelating tot verblijf en geen beëindiging van een verblijfsrecht, stelt zich niet de kwestie van een eventuele inmenging in het privéleven maar wel de vraag of op de Belgische staat de positieve verplichting rust dit privéleven te handhaven (*mutatis mutandis* EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). In deze zijn de vragen belangrijk of dit privéleven zich heeft ontwikkeld tijdens precair verblijf en of er onoverwinnelijke obstakels zijn dit privéleven in het herkomstland verder te zetten. Zoals blijkt uit het administratief dossier heeft verzoekster enkel een precaire verblijfsituatie gehad in België. Verzoekster voert aangaande de eventuele obstakels om het privéleven vanuit het herkomstland verder te zetten ook in het geheel niets aan. Er kan verwezen worden naar moderne communicatiemiddelen om het privéleven met de kennissen en vrienden verder te onderhouden vanuit het herkomstland.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES